מ ד י נ ה

י ה ו ד י ת

ב ד ר ך

בס"ד גליון מס' 1 ("מי בא" 193). צום גדליה התשפ"ו

גליון פותח

לאחר 192 גליונות שבועיים עמוסים של **מי בא – מדינה יהודית בדרך אמת** ששלחנו בס"ד החל מכ"א אייר התשפ"ב, רואים אנו לנכון, לקראת השנה החדשה, לנסות לשנות במעט את הפורמט, כפי שעיניכם תחזינה מישרים:

א – קודם כל, השמטנו את ה**אמת** מן הכותרת. וזאת כמובן לא מתוך כונה לויתור כלשהו על האמת הצרופה, אלא בכדי להשתדל להיות יותר ספציפיים – מגיבים ומתייחסים בראש וראשונה למציאות הנתונה, ופחות מפליגים בדרושים תורניים – "אין אמת אלא תורה" – שטובם גנוז בתוכם כמובן, אך "לא לשם כך התכנסנו", אלא בכדי להפיק תובנות רלוונטיות למדינה היהודית שבדרך. אמנם "הכל היה מן התורה והכל שב אל התורה", אך לעתים עומק או רוחב הדרוש לא מותיר די מקום וכח למסקנות מעשיות-עכשוויות המתבקשות מן השטח, אשר כידוע זהו עניינה של **ספירת המלכות** אותה מצוּוים כולנו לגאול ו"להקים השכינה (="כנסת ישראל", "מלכות דאצילות") מעפרה".

באמת-לאמתו ישנה כאן בחינה של "נעוץ סופן בתחילתן", שכן מלכתחילה צרפנו את ה**אמת** לכותרת בעיקר בכדי להשלים את ראשי התיבות של הסיסמה הקוראת **מי בא**! לכל בעל-נפש המעוניין להצטרף אל מסע שיוביל לכינון המדינה היהודית הראויה, ולא כקריאה אל המערכת הנתונה, הנכרית במהותה, "להתגייר כהלכה" ולכוון עצמה אל אֱמֶת-התורה. זאת משום שקשה מאד עד בלתי-אפשרי לצַפות מן החבוש להתיר עצמו מכבלי בית האסורים שנחבש בו (מרצון או מחולשה שבגדר אונס). לכן – כפי שהסברנו בגליונות הראשונים – שמנו את ה**אמת** באותיות דהויות במקצת לשם הסיכוי הקלוש הזה שאולי עודנו קיים (בפרט לאור אירועי השנתיים האחרונות). מכל מקום עיקר מעיינֵנו מאז היה בקריאה אל הציבור הרחב, שאינו קשור בטבורו למערכת, להצטרף אל החתירה הקדושה המתבקשת מעם קדוש לכונן בארץ הקדש מלכות-מדינה עצמאית-באמת, שספר תורת ישראל המונח על לבה, מדריך אותה בדרך גאולה, לשם ולתפארת בכל אומות העולם, ולשם כך מעתה ואילך אנו מקצרים ומבהירים את הסיסמה-הכותרת.

ב – בעקבות כך יתקצרו כמובן הגליונות (לכעמוד אחד במקום שלשה), ואולי – כך מקוים אנו – יהיו נגישים לציבור רחב יותר, שאולי גם יואיל בטובו להצטרף אל המסע הקדוש הזה בתגובותיו לכָּתוּב או ביוזמות עצמאיות משלו. "ישוטטו רבים ותרבה הדעת".

ג – כמו כן לא נקפיד על הופעה שבועית כאשר עד הנה, אלא נשתדל להיצמד אל האירועים העומדים על הפרק והמתחדשים לבקרים, ונישא תפילה אל אדון כל המעשים שיהיה עמנו כאשר היה עד הֵנה, ויתן את רוחו עלינו ביתר שאת, כי גלוי וידוע לפניו שלא לכבודנו אנו עושים אלא לנחת רוח לפניו, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, כחפץ לבו ותכלית כוונתו בבריאתו שברא לכבודו.

* * *

בגליון הבא עלינו לטובה, שישמש מעין "תעודת זהות" לכל המהלך, "נפתח" ונפַתֵח את הסיסמה המשולשת שתלווה אותנו מעתה ותדריך את כל מהלכינו בעזרת הא-ל הגומר עלינו, אבל כאן נסיים, ברוח ימי התשובה שאנו בעיצומם, בדבר-תורה קצר ופשוט:

כדברי הנביא הושע (ג,ה): "...ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלקיהם, ואת דוד מלכם, ופחדו אל ה' ואל טובו (=זה בית המקדש כדברי רבותינו) באחרית הימים", וכלשון חכמים: "**אין ישראל רואים סימן ברכה עד שיבקשו את שלשתם**". התשובה (ה"דתית") אל ה' לכאורה מופֶרת לנו מן העבר (גם אם לא תמיד רואים בה סימן ברכה מיוחד...), התשובה אל דוד ומלכותו מתבקשת לנו בדורותינו, בהווה, ואילו התשובה אל המקדש נמצאת לכאורה בעתיד שמעֵבר לאופק. אכן באמת שלשתם קשורים ושייכים לימי התשובה הנמשכים מראש השנה, שכן גם מלכות דוד (המקים עולה של תשובה) זהו כל עניינה: "לייצג" את ה' ולהמליכו בפשיטות-ותמימות ובהצלחה "על כל הארץ", על המדינה כולה. וכן החתירה למקדש מופיעה כבר אצל דוד היושב על כסאו, ובימי התשובה היא מיוצגת ביום הכיפורים, שכל-כולו מקדש.

[וצום גדליה הוא לכאורה על נפילת-הרוח מן הסיכוי לחידוש המלכות והמקדש, שהיא עצמה יאוש מן התשובה לה', מתוך חשיבה מופרכת שה' "נואש" מאתנו חס ושלום, ואכמ"ל יותר].

זהו אם כן הזמן והמקום לחבר לאחדים את שלשת הבקשות, ולראות סימן ברכה. [ורמז: **ראש השנה**, פיסגת הזמן, עולה בדיוק **בית המקדש**, פיסגת המקום, (ואם נרצה להוסיף גם את פיסגת הנפש, נצרף גם את **המשה-שבדור**)].

ועוד הערה ממין הענין: ידועים דברי חכמים שתפילת הציבור (ותשובתו) תמיד נענית, ככתוב "בכל קראנו אליו". ואילו היחיד הדורש את ה' נענה "בהמצאו" – בעשרת ימי התשובה, ולכאורה דווקא הימים האלו נראים לנו מאד "ציבוריים"?! אלא הוא אשר אמרנו: מתי הוא הזמן המסוגל לכל יחיד לשוב אל הציבור שפרש ממנו, או: **כאשר הציבוריות הקדושה אינה קיימת על-מילואה ואינה מושלת בכיפה, מתי הוא הזמן לכל יחיד להידרש אליה ולהוות לה גרעין מכונן? – בעשרת ימי התשובה**.

מי יתן ותחזינה עינינו, עוד בשנה הזאת, את מלכנו דוד עובר לפנינו, וה' בראשנו, בבית המקדש שבראש ההרים, וכל העמים נוהרים אליו.